

til snarligt Ophør paa vilde, tror jeg, være, om noget af disse Partier glemte, at de ikke alene erselvstændige Partier, men ogsaa ønsker at vedblive at være det. De kan samarbejde, saa længe de kan enes, og det, der har baaret deres Samarbejde hidtil, er Respekten for Valgdagens tydeligt udtalte Villie, som er, at der skal føres borgerlig Politik her i Landet, der skal føres økonomisk Politik her i Landet, der skal føres en Politik, hvorunder Udgifterne retter sig efter Indtægterne, og naar Indtægterne svigter, skal Udgifterne bringes ned. Det er den Vej, der er fulgt under Ministeriet Neergaard. Siden Ministeriet Neergaard traadte til, er Statens Driftsudgifter tvunget ned fra 553 Mill. Kr. i 1919—20 til ca. 362 Mill. Kr. nu, det vil sige en Nedgang paa omtrent 200 Mill. Kr., der dækker en tilsvarende Nedgang i Statens Skatteindtægter. Tallene paa det nu forelagte Budget viser, at vi nærmer os Balance, ja, at vi kan gøre os Haab om at naa den allerede paa Regnskabet 1923—24. Vi ønsker et borgerligt Samarbejde fortsat dels med dette for Øje, dels med det næste Skridt for Øje: en Nedsættelse af Skattebyrden, der nu hviler trykkende paa alle Samfundsklasser. Vi ser i Fortsættelsen af den hidtil førte Politik den eneste Mulighed for at naa dette Maal. Sparebestrebelseerne maa fortsættes, og vi har med Tilfredshed hørt Statsministeren give Tilsagn herom i den Erklæring, han før oplæste paa Ministeriets Vegne. Den Resignation, som er udvist ved Udarbejdelsen af Budgetterne, vil blive støttet af vort Parti under deres Behandling her i Rigsdagen.

Med særlig Tilfredshed har vi fra vor Side set, at Virkningen af de nye Forsvarslove er blevet den, som vi forudsatte, men som blev bestridt fra anden Side. Ved Udarbejdelsen af Budgetterne har det bekræftet sig, at de Overslag, som ledsagede de nye Forsvarslove, i det væsentlige har kunnet holde. De ordinære Udgifter til Hæren er opført med 29 Mill. Kr. mod de i den nye Hærlov anslaaede 28½ Mill. Kr. Forøgelsen skyldes Omkostningerne ved gamle Kasernebygninger. Marinens ordinære Budget er holdt meget tæt op ad de 15½ Mill. Kr., som den nye Søværnslov forudsætter. Dette giver en samlet Udgift paa 47½ Mill. Kr. i Udgift til Forsvaret, eller en formentlig Besparelse paa ca. 16 Mill. Kr. sammenlignet med Udgifterne for indeværende Aar.

Naar vi fra vor Side ønsker Linien fra Valgdagen holdt, saa er det af en

Grund til foruden den, jeg har nævnt: vi ønsker ikke at komme tilbage til den Form for Socialpolitik, som under Verdenskrigen og den daværende Regerings Ledelse ganske sprængte den gamle Sociallovgivnings Rammer, ogsaa dens finansielle Rammer. De oprindelige og naturlige Felter for Sociallovgivningen har været Omsorgen for Børnene, for de syge, for de gamle og for de uden egen Skyld arbejdsløse. Krigen og Dyrtid medførte, at Tilskuddene steg paa disse gamle Felter, saaledes at de hidtidige finansielle Rammer ganske blev sprængt. Jeg nævner eksempelvis, at Statstilskuddet til Sygekasserne steg fra 3 Mill. Kr. i 1914 til ca. 12 Mill. Kr. i 1921, Tilskuddet til Alderdomsunderstøttelsen steg i de samme Aar fra 7 Mill. Kr. til 30 Mill. Kr., og dertil kom en lignende Stigning for Kommunerne og meget store Stigninger til Rigshospitalet, til Tuberkuloselovgivningen o. s. v. Arbejdsløshedsforsikringen, Forsikringen gennem Arbejdsløshedskasserne, traadte i Krigsaarene helt i Baggrunden for den ekstraordinære Arbejdsløshedshjælp, og Statens og Kommunernes direkte Udgifter til Arbejdsløshedshjælp var i Finansaaret 1921—22 ca. 70 Mill. Kr., hvortil saa maa lægges Millionudgifterne til Igangsættelsen af almindelige offentlige Arbejder udenfor Nødhjælpsarbejderne. Hjelpekassernes direkte Tilskud er steget fra 3 Mill. Kr. til 9 Mill. Kr. Dertil kom Krigsperiodens ganske enorme *Udvidelse* af Sociallovgivningen med direkte og indirekte Tilskud til Levnedsmidler, til Brændsel samt til Boligbyggeri. Vi underkender fra vor Side ikke, at Krigsaarenes særlige Forhold motiverede disse eller dog i alle Tilfælde en Del af disse Foranstaltninger, men jeg ønsker at minde om, at den nuværende Opposition i den Grad havde forelsket sig i disse Krigstidsforanstaltninger, at det har kostet haarde politiske Kampe at føre Landet tilbage til den gamle, sunde Socialpolitik. Vi har taget disse Kampe, dels fordi vi i Princippet er Modstandere af, at den arbejdsdygtige Befolkning helt eller delvis underholdes af Staten, dels fordi en saadan Lovgivning er økonomisk uoverkommelig for Stat og Kommune. Krigstidens ekstraordinære Sociallovgivning maatte afvikles, det vil sige, den maatte enten afskaffes eller begrænses, og den ordinære Sociallovgivning overfor Børn, syge, gamle og arbejdsløse maatte dels bringes ind under faste, finansielt overkommelige Rammer, dels maatte den ogsaa udvides for at udfylde Huller, der